

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M.E.**
státní příslušnost Turecká republika
t. č. pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
právně zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2025, č. j. OAM-150/VL-VL17-VL18-PŘZ-2025, o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše označeného rozhodnutí žalovaného. Tím žalovaný k žádosti žalobce o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) **nadále** zajištěn. Dobu trvání zajištění žalovaný stanovil dle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 24. 5. 2025 (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

II. Relevantní skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Dne 12. 4. 2023 cizinecká policie uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu dvou let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (právní mocí k 25. 4. 2023). Učinila tak po zjištění, že žalobce na území České republiky po přesně nezjištěnou dobu pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce tehdy uvedl, že do České republiky přicestoval nelegálně někdy v březnu 2023 za pomoci převaděčů; jeho důvody opuštění země původu byly pouze finanční.
3. Žalobce dne 27. 11. 2024 při pobytové kontrole cizinecké policii předložil smyšlený doklad, nebyl schopen označit svou totožnost, údaje neustále měnil. Porovnáním otisků prstů v příslušných databázích cizinecká policie následně zjistila, že se nachází v evidenci nežádoucích osob. Dne 29. 1. 2025 jej proto zajistila dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění (na dobu 53 dnů).
4. Ve správním řízení (srov. protokol o podání vysvětlení ze dne 29. 1. 2025 na čl. 25 a násl. správního spisu) žalobce mj. vypověděl, že do České republiky přicestoval v březnu 2023 nelegálně za pomoci převaděčů, požádal pak o azyl. Je si vědom toho, že byl správně vyhoštěn, vycestoval jen asi na tři měsíce do Německa v roce 2024, pak se vrátil do České republiky zpět. Padělaný identifikační průkaz, který předložil cizinecké policii, sehnal přes internet. Byl rovněž odsouzen Okresním soudem Brno-venkov za přečin padělání a pozměňování veřejné listiny k trestu odnětí svobody a trestu vyhoštění na 4 roky; od 29.11.2024 do 28. 1. 2025 byl ve vazbě. Prvostupňové rozhodnutí trestního soudu žalobce napadl odvoláním. Žalobce je svobodný, bezdětný, rodiče a sourozenci žijí v Turecku, je s nimi v telefonickém kontaktu. Na území České republiky má přítelkyni, znají se asi rok, před výkonem vazby spolu asi měsíc bydleli; přítelkyně má 2 syny, datum narození přítelkyně nebyl schopen uvést. Žalobce též sdělil, že na území České republiky má i biologického syna (s bývalou přítelkyní), není však zapsán v jeho rodném listě, nestýká se s ním, výživné neplatí. Neví, kdy se syn narodil, má asi rok. Žalobce není finančně závislý na své přítelkyni, ale je mezi nimi velká láska. Do budoucna chce s přítelkyní žít, má vztah k jejím dětem. Žalobce je zdravý. Před vzetím do vazby pracoval v kebabu strýce. Nemá peníze na bankovních účtech, nemá peníze na vycestování, nevlastní žádný movitý či nemovitý majetek. V Turecku má dluhy a problémy s mafií kvůli dluhům, půjčil si peníze na léčbu matky. Ve správním řízení byla slyšena jako svědkyně i přítelkyně žalobce E. M., narozena X. Uvedla, že žalobce je její partner, poznali se asi v listopadu 2023 v herně, kterou svědkyně provozuje a která se nachází poblíž kebabu, kde žalobce pracoval; od září 2024 s žalobcem společně bydleli. Kebab vlastnil strýc žalobce, následně kebab strýc prodal. Žalobce odjel asi na 3 měsíce do Německa. Žalobce na svědkyni není finančně závislý. Mladší

syn svědkyně žalobce bere jako otce, se starším má kamarádský vztah. Chtějí spolu do budoucna žít, možná i založit rodinu.

5. Ze spisu je dále patrné, že žalobce v České republice opakovaně žádal o mezinárodní ochranu. Jeho první žádost (ze dne 27. 3. 2023) žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 5. 2023 zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu s tím, že důvody odchodu žalobce z vlasti byly jen ekonomické. V přezkumném řízení soudním žalobce toto rozhodnutí nezvrátil. Řízení o další žádost žalobce (ze dne 14. 3. 2024) žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2024 zastavil dle § 25 písm. j) zákona o azylu, neboť žalobce opustil bez povolení pobytové středisko a místo jeho pobytu nebylo známé. Dne 4. 2. 2025 požádal žalobce znovu o mezinárodní ochranu.
6. Dne 6. 2. 2025 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce vstoupil a pobýval v České republice bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Prokazoval se padělaným dokladem. Byl odsouzen k trestu vyhoštění. Nerespektoval dřívější správní vyhoštění. Dřívější žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta, resp. řízení bylo zastaveno. O mezinárodní ochranu nyní požádal žalobce až po zadržení a zajištění za účelem realizace vyhoštění. S ohledem na dosavadní přístup k předpisům a zákonům České republiky nelze u žalobce předpokládat, že by respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu. Dosavadní jednání žalobce vzbuzuje důvodnou obavu, že se bude před orgány České republiky skrývat. Žalobce též uvážil o individuálních okolnostech žalobcova případu. Závěrem odůvodnil délku zajištění. Rozhodnutí o zajištění žalobce nenapadl žalobou u správního soudu. Nabylo právní moci dne 10. 2. 2025.
7. Dne 21. 2. 2025 žalobce poskytl údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Důvodem k podání žádosti o mezinárodní ochranu je jeho členství ve straně HDP, v Turecku nejsou respektována lidská práva, čeká jej tam vězení.
8. Dne 5. 3. 2025 žalobce požádal o propuštění ze zajištění. Zdůraznil, že nadále trvá řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal dne 4. 2. 2025. Poukázal na stabilní osobní a rodinný život, který si vytvořil během svého pobytu v České republice. Má zde přítelkyni, u níž před zajištěním bydlel, sdílel domácnost i s jejími dvěma nezletilými dětmi, s nimiž si rozumí. Plánuje pokračovat v pracovním životě a vést spořádaný život. Rodinná vazba je pro něj velice důležitá. Na území České republiky si vybudoval ekonomické a kulturní vazby. Je si vědom, že bez povolení zde nemůže žít, ale po propuštění ze zařízení by učinil příslušné kroky k uspořádání svých záležitostí. Po propuštění ze zařízení se bude řádně a včas dostavovat ke všem úkonům a bude se zdržovat na adrese označené v žádosti.
9. Žalovaný dne 7. 3. 2025 vydal napadené rozhodnutí. Uvedl, že důvody žádosti o propuštění nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění volného pobytu na území České republiky. Pokud žalobce nesouhlasí se zajištěním jako takovým, měl možnost napadnout rozhodnutí o zajištění, což neučinil. Ani tvrzení žalobce že se bude zdržovat na uvedené adrese nezvrátilo rozhodnutí žalovaného. Poukázal na to, že žalobce v České republice opakovaně žádal o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, a to vždy po zajištění, tedy v době, kdy stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění.

K vyjádření žalobce o tom, že má v České republice ekonomické, kulturní a rodinné vazby zdůraznil žalovaný, že finanční situace žalobce je nejistá, dle zákona o zaměstnanosti může jakožto žadatel o mezinárodní ochranu pracovat až 6 měsíců ode dne podání žádosti. To vše nedává jistotu plnění povinností spojených se zvláštním opatřením. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Žalobce rovněž není zranitelnou osobou. Nadále tedy trvají důvody zajištění. Dobu zajištění žalovaný stanovil shodně s původním rozhodnutím.

III. Žaloba

10. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a navrhuje jeho zrušení.
11. Domnívá se, že žalovaný nepřihlédl ke všem tvrzeným skutečnostem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí má za nedostatečné.
12. Zdůrazňuje, že požadoval propustit ze zařízení pro zajištění cizinců, aby si vyřešil své záležitosti v České republice před případným vydáním do země původu. To mu žalovaný neumožnil, aniž by uvedené zdůvodnil.
13. Žalobce též uvádí, že zajištění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Tyto skutečnosti žalovaný nevzal v úvahu. Pouze stručně konstatoval, že žalobcem uváděné důvody nelze podřadit důvodům k propuštění ze zařízení. Žalobce podtrhuje, že zákon o azylu nespecifikuje, které důvody jsou relevantní k propuštění. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
14. Žalovaný též nezohlednil slib žalobce, že po propuštění bude bydlet na adrese uvedené v žádosti a bude spolupracovat se správními orgány. Žalovaný měl užít alternativy k zajištění s ohledem na intenzitu partnerského vztahu, zajištěné bydlení u partnerky žalobce a jeho podnikatelské aktivity.
15. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nereflektoval osobní poměry žalobce, tj. že má v České republice partnerku a rozvíjí svou podnikatelskou kariéru. Žalobce výslovně uvedl, že žalovaný měl proto aplikovat diskreční oprávnění vyplývající z čl. 17 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin“). Žalobce podotkl, že jeho azylový důvod žalobce je politický, je Kurdem a zastáncem politické strany HDP. Je všeobecně známo, že lidé kurské národnosti jsou v Turecku pronásledováni.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
17. Své rozhodnutí považuje za dostatečně konkretizované a individualizované s odkazem na pobytovou a příjezdovou historii žalobce. V podrobnostech odkázal na obsah spisového materiálu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Z okolností případu plyne, že se nelze spolehnout na to, že žalobce nevyužije možnost ubytování na soukromé adrese jako příležitost, aby opětovně zmizel z dosahu správních orgánů. V řízení nebyly prokázány důvody, pro které by bylo možné se domnívat, že mírnější opatření bude v praxi účinné.
19. K námitce nezohlednění osobních poměrů žalovaný zdůraznil a judikaturou podložil závěry správních soudů, podle kterých není povinen v případě zajištění dle zákona azylu (narozdíl od zajištění dle zákona o pobytu cizinců) zabývat se tím, zda budoucí správní vyhoštění či vycestování nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobce. Samotné zajištění přitom neznamená úplnou ztrátu možnosti kontaktu s rodinnými příslušníky.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, jež jeho vydání předcházelo. Napadené rozhodnutí nahlédl i v intencích závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022. Nezjistil přitom takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
21. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
22. Jádrem přezkumu v souzené věci je rozhodnutí o nepropuštění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu ze zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to z pohledu stěžejních žalobních námitek žalobce brojících proti nedostatečné individualizaci, resp. nepřezkoumatelnosti, napadeného rozhodnutí (V. 1.), absenci aplikace § 47 zákona o azylu, resp. nepropuštění ze zařízení, s ohledem na zajištěné ubytování a rozvinuté ekonomické, podnikatelské a kulturní vazby žalobce (V. 2.) a zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce (V.3.).
23. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout *la žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*.
24. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu *ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění*.

Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.

V. 1. K nedostatečné individualizaci napadeného rozhodnutí a jeho nepřezkoumatelnosti

25. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a dostatečně individualizoval.
26. Je z něj patrné, proč žalovaný rozhodl způsobem, jakým rozhodl, a jak hodnotil zjištěné skutečnosti. V potřebné míře podrobnosti popsal a objasnil konkrétní okolnosti věci, a to ve vazbě na pobytovou a příjezdovou historii žalobce (srov. zejm. stranu 2 napadeného rozhodnutí). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný stručně, leč dostatečně, shrnul příjezd žalobce do schengenského prostoru, poukázal na jeho neoprávněný pobyt. Rovněž trefně vyzdvihl možnost účelovost (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu vznesenou žalobcem teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Uvedená hlediska považuje krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 Azs 469/2020–33).
27. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), z níž se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Takový vadami napadené rozhodnutí netrpí. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

V. 2. K (ne)propuštění ze zařízení a (ne)užití alternativ k zajištění

28. Žalobce žádost o propuštění podal v zákonné lhůtě a odůvodnil ji existencí stabilního osobního a rodinného života v České republice. Též bez bližší konkretizace uvedl, že má v České republice ekonomické a kulturní vazby, které si potřebuje vypořádat. Slíbil, že po propuštění se bude zdržovat na adrese své přítelkyně a bude spolupracovat se státními orgány. Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobce nesdělil a neprokázal žádné okolnosti, které by jeho propuštění ze zajištění či uložení zvláštních opatření odůvodňovaly.

29. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době ministerstvem stanovené.
30. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
31. Dle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
32. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Kasační soud uvedl, že „jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“ Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě „vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).
33. V nyní posuzované věci žalobce obecně namítal, že bude s žalovaným spolupracovat a bude se zdržovat na adrese uvedené v žádosti (aniž by však doložil adekvátní potvrzení).
34. Lze připustit, že případné předložení dokladu o zajištění bydlení je obecně vhodným předpokladem k tomu, aby mohla být plněna ohlašovací povinnost smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákon o azylu, neboť má-li cizinec zajištěné bydlení, pak bude pravděpodobněji pro správní orgány snadněji dosažitelný, a tedy lze předpokládat, že s nimi bude spolupracovat

a že nebude zmařen cíl zajištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).

35. V nynější věci předně žalobce potvrzení nedoložil. Krajský soud nicméně nepřehlédl., že adresa, kterou žalobce v žádosti udává, je adresou jeho přítelkyně. Ta ve správním řízení potvrdila existenci partnerského svazku s žalobcem.
36. Žalovaný ovšem povahu a dopady tohoto slibu adekvátně vyhodnotil v napadeném rozhodnutí. S odůvodněním žalovaného se krajský soud ztotožňuje a pro zjednodušení na něj odkazuje (viz strana 2 odstavec 3 napadeného rozhodnutí) a odkazuje na něj. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
37. Žalovaný vysvětlil, že s ohledem na pobytovou historii žalobce a opakované nerespektování právních předpisů nelze shledat tvrzení či slib o zdržování se na uváděné adrese jako záruku toho, že se bude na dané adrese opravdu vyskytovat a poskytovat žalovanému potřebnou součinnost. Ze správního spisu je též zjevné, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Takto již ostatně postupoval dříve v minulosti. Rovněž je patrné, že v případě své druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobce nevyčkal výsledku řízení, z pobytového střediska odešel a pro žalovaného se stal osobou s neznámým pobytem (řízení o žádosti o mezinárodní ochranu pak žalovaný zastavil).
38. Žalobce deklaruje, že v České republice partnerku. Partnerský vztah potvrzuje i družka žalobce. Krajský soud přesto nemohl nevidět okolnosti dokreslující intenzitu a stabilitu daného vztahu: žalobce započal rozvíjet svůj partnerský vztah v době, kdy jeho pobytová situace byla více než nejistá; dle žalobce (i jeho přítelkyně) jejich vztah trvá asi jeden rok, společně bydleli asi jeden měsíc; v mezidobí nicméně žalobce minimálně na dobu 3 měsíců odcestoval do Německa; asi jeden měsíc po společném sestěhování byl žalobce vzat do vazby. Žalobce neznal v době podání vysvětlení datum narození své partnerky. O trvalosti a hloubce partnerského svazku je tak možno minimálně pochybovat.
39. Ze správního spisu (zejména protokolu o podání vysvětlení či výpovědi partnerky žalobce) se dále podává, že žalobce nemá žádný stabilní příjem, finanční zázemí, movitý či nemovitý majetek, v Turecku má dluhy. Dříve pracoval u strýce v kebabu, ale kebab již strýc prodal. V České republice ostatně jako žadatel o mezinárodní ochranu nemůže po dobu 6 měsíců od podání žádosti pracovat.
40. K tvrzení žalobce o podnikatelské činnosti či potřebě uspořádat si osobní záležitosti krajský soud podotýká, že žalobce měl po celou dobu svého pobytu (tj. března 2023) v České republice dostatek prostoru k tomu, aby si své osobní poměry řádně upravil. Již výše soud zmínil, že namísto toho žalobce nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, prokazoval se padělaným průkazem, byl odsouzen (nepravomocně) trestním

soudem, byl vazebně stíhán do vazby. Žalobce byl jednoznačně schopen v tomto čase činit příslušné kroky k uspořádání si osobních či podnikatelských aktivit.

41. Žalobce v průběhu celého správního řízení nikterak netvrdil, že v České republice podnikal (což ostatně bez platného oprávnění pobytu ani nemůže). Uváděl naopak, že pracuje v kebabu svého strýce. Ten nicméně strýc již prodal. Žalobce navíc připustil, že je nemajetný, nevlastní movitý či nemovitý majetek, v Turecku má dluhy. Tvzení o podnikatelských aktivitách žalobce prvně zaznívají bez bližší konkretizace až v žalobě.
42. Žalovaný proto nepochybil, pokud otázku nespecifikovaných ekonomických/podnikatelských aktivit či kulturních vazeb žalobce v České republice v napadeném rozhodnutí blíže nerefletoval a nekonkretizovanou a nepodloženou potřebu uspořádat si osobní a majetkové poměry nepovažoval v případě žalobce za relevantní důvod pro propuštění žalobce ze zajištění, resp. pro uložení alternativ k zajištění.
43. Žalobce neuvedl argumenty pro závěr, že žalobce by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Obecná tvrzení o tom, že si chce uspořádat své poměry v České republice krajský soud nemohl akceptovat. Stejně tak bydlení u partnerky s ohledem na výše pochybnosti o stabilitě vzájemného soužití a předchozí postoj žalobce k právním předpisům České republiky a povinnostem neskýtají dostatečnou jistotu, že by se uloženým alternativám podroboval. Opětovně je možno vyzdvihnout, že žalobce byl již v roce 2023 pravomocně vyhoštěn z území České republiky. Toto rozhodnutí nerespektoval. Nemá zde žádné pojištění. Pohyboval se tedy po celou dobu svého pobytu (s výjimkou období, kdy byl v postavení žadatele o azyl) v „šedé zóně“. Své zajištění za účelem realizace správního vyhoštění „řeší“ tím, že podává žádost o mezinárodní ochranu. V jednom případě ani nevyčkal v pobytovém zařízení výsledku řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Nelze proto hovořit o stabilních poměrech žalobce na území republiky či o kulturních a ekonomických vazbách.
44. Žalobce tak jednoznačně nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností, spojených se zvláštním opatřením (např. povinnost pravidelně dojíždět a hlásit se ministerstvu ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu). S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry, se zákonem stanovené alternativy nenabízely. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 5 A 33/2011–18, tak v projednávané věci absentovala.
45. Pokud pak žalobce nezohlednění podnikatelských aktivit a partnerského života spojuje s povinností žalovaného aplikovat čl. 17 Nařízení Dublin, pak jeho námitka je zcela mimoběžná s napadeným rozhodnutím. Lze toliko poukázat na skutečnost, že v nynější věci byl žalobce zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nikoli dle § 46 odst. 1 písm. d). Ze správního spisu ani z vyjádření žalobce neplynou žádné indicie o tom, že by v případě žalobce mělo být aplikováno Nařízení Dublin.
46. Krajský úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti dalšího zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Je zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená významný zásah do základních práv

jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu. Jde o citlivý zásah, jenž je akceptovatelný pouze za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V projednávané věci byl žalobce napadeným rozhodnutím zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje shora citované zákonné ustanovení, přičemž předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Ze správního spisu v projednávaném případě přitom vyplývá, že před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, resp. před vydáním napadeného rozhodnutí, již byl žalobce pravomocně vyhoštěn z území států Evropské unie. Cizinecká police shledala v případě žalobce nebezpečí, že by žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce proto zajistila dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

47. V souzené věci je žalobce zajištěn z důvodu předpokládaného § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, k jehož souvztažnosti s § 47 zákona o azylu se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. Kupříkladu v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud krom dalšího uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Je tak možno shrnout, že se v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze setkat s častějším vyloučením možnosti uložení zvláštních opatření než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Mezi zákonné předpoklady zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu patří také nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.

48. Za těchto okolností shledal krajský soud, že odůvodnění napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k obsahu spisu za dostačující. Obstojí i při posouzení v testu nezbytnosti a proporcionality. Propuštěním žalobce ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu není dle názoru krajského soudu předpoklad, že by žalobce spolupracoval se správním orgánem a že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel a propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení.

V. 3. K dopadům do soukromého a rodinného života žalobce

49. Žalobce má za to, že napadeným rozhodnutím žalovaný nepřiměřeně zasáhl do jeho práva na soukromý a rodinný život, neboť nezohlednil existenci partnerského svazku žalobce.

50. K tomu soud předně uvádí, že zajištění z povahy věci vždy zásahem do soukromého a rodinného života je. Skutečnost, že má žalobce v České republice rodinné příslušníky sama o sobě ovšem neznamená, že by zajištění nepřiměřeně zasahovalo do soukromých a rodinných poměrů žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2029, č. j. 10 Azs 252/2014-89).

51. Krajský soud již výše s ohledem na informace plynoucí ze správního spisu vyjádřil jisté pochyby ohledně intenzity partnerského svazku žalobce a jeho české partnerky. Vztah jako takový deklarovaně trvá *cca* jeden rok. V tomto roce nicméně žalobce pobýval asi 3 měsíce v Německu. Společné soužití žalobce a jeho partnerky pak trvalo asi jeden měsíc a bylo přerušeno vzetím žalobce do vazby pro úmyslný trestný čin. Nelze přehlédnout, že žalobce v protokolu o podání vysvětlení dne 29. 1. 2025 nebyl schopen uvést ani datum narození své české přítelkyně. To devalvuje jeho tvrzení o intenzitě takového vztahu.
52. Krajský soud též nemohl odhlédnout od toho, že žalobce založil svůj tvrzený rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území České republiky je od počátku neoprávněný. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, vydaný sice ve věci správního vyhoštění, ale v daném kontextu přílehlavý, podle něhož za takové situace rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života pouze výjimečně (právní věta k rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013–31).
53. Platí přitom, že zajištění neznamená ztrátu kontaktu zajištěného cizince s jeho rodinnými příslušníky, neboť podle čl. 10 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přepřacované znění) je povinností členských států zajistit, aby rodinní příslušníci mohli se žadatelem o mezinárodní ochranu komunikovat a navštěvovat jej v podmínkách, které respektují soukromí (viz Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016-32).
54. Krajský soud dodává, že za stabilní osobní a rodinný život, který si vytvořil během svého pobytu v České republice, nepovažuje ani tvrzené otcovství žalobce k ročnímu synovi, jehož matkou je bývalá partnerka žalobce, s nimiž žalobce není v žádném kontaktu, není zapsán v rodném listě dítěte a neplatí výživné.
55. Nutno zdůraznit, že dle ustálené judikatury správních soudů v případě zajištění cizince dle zákona do azylu není žalovaný (na rozdíl od případu zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců) povinen zabývat se (explicitně) tím, zda správní vyhoštění či vycestování nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016-32, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150).
56. Z tohoto pohledu pak nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný ostatně s informacemi o soukromém a rodinném životě žalobce pracoval, přičemž uzavřel, že jeho finanční situace a předchozí pobytová historie nedávají jistotu, že by dodržoval uložená zvláštní opatření. Ani tato žalobní námitka neobstojí

V. 4. Dílčí závěr

57. Je pravdou, že zákon o azylu neuvádí konkrétní důvody, pro které lze cizince ze zajištění propustit, jak žalobce správně poukazuje v žalobě. V nynější věci ovšem žalobce v žádosti o propuštění žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by se změnily od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění stěžovatele. Takové neplynou ani ze správního spisu.

Žalovaný i proto správně uzavřel, že důvody zajištění (dle rozhodnutí ze dne 6. 2. 2025) nadále trvají. Toto rozhodnutí přitom žalobce správní žalobou nespороval. Závěrem není od věci poukázat na možnost periodického přezkumu důvodů zajištění.

58. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky neshledal důvodnými. Napadené rozhodnutí, byť stručné, vyhovuje požadavkům zákonnosti a přezkoumatelnosti.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

59. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26. března 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně